

Janina Osewska

mogyoróskert orzechowy sad

télen könnyedén pattan szét a mogyoró
elég a külső burkát szétmorzsolni, hogy bejuthassunk
a kert belsejébe

itt a kerítés bal oldalán tölgyfa nő
jobbra könnyedén szinte magvaváló
nagyszemű szilva
odébb almafák
túlzóan pirosas cukoralma
és az émelygősen édes ősi kostelát* idézi
a csalán és bojtorján sűrűjén át
az utacsját szegélyező piros ribizlibokrok
elvezetnek a dúsán termő mogyoróbokrokig
melyeknek árnyékában a csend álmokat sző
a cérnavékony fény-nyalábokon kísértések jönnek
hát tovább megyek
mezőkön, lankákon és ugaron át
elveszítve az időt
és a kék lenföldeken keresztül
a nálam magasabb kender-szárak mellett
bangita-gyöngyökben és gyékénycipőben
ott ahol senki emberfia
meg nem talál
meglelem saját kicsinységemet

annak a kertnek mogyoróit
nedves emlékezetemre helyezem
hasadjon
növeessen gyökereket

*Kosztela= XVII. századi, ősi lengyel almafajta

Ford.: Cséby Géza

Janina Osewska

a málna illata zapach malin

a félig nyitott ablakon át beáramlott a málnaillat
amikor a nap sugarai megültek az öreg kofferen
a ház összefonódott a délidő csendjével
csak a must forrása és az üvegcsapdába esett légy
kéltésbeesett siráma érzékeltették
hogy az idő akár a körforgás az est határához érve
felsejlett János nagypapa térdén

az ő ifjúkora az enyém lett –
a kert s közöttünk lévő ablakkeretek négyzetei
lakónegyedekké váltak
szerteágazó épületekkel tetőcserepek leveleivel
köd- és harmat-képezte kandeláberekkel
a lámpák fénye előcsalogatta a kígyózó utcák
arcának színét – utak kereszteződését – a tornyok ezüstjét
a szél hídpillérek közé szőtte be magát
mikor az alkony befedte a kert kontúrjait
s a fény bizonytalanul imbolygott a falakon
itt az idő hogy visszatérjünk

most az felhőkarcolók ezüstös oszlopaival
alátámasztott ég alatt
kinyújtom emlékezőm tenyerét a múlt felé

Ford.: Cséby Géza

Janina Osewska

nő hátul gombolós szoknyában kobieta w sukience zapinanej z tyłu na guziki

két nő áll a peronon

az egyiknek szeme láttára
gombolódik ki a másik hierapolisi por és efezusi
naplemente színeiben játszó szoknyájának alsó gombja
a szétnyíló ruha narancsos-aranszín szélei alól
minden lépésnél kivillan combja
meglibben alsóneműjének fekete vitorlája
és aláhull a szavak hullámaira –
kigombolódott a szoknyája
kérem tegye meg...
és az idegen kezek akár két világot egyesítik a szoknya széleit –

mióta elment tőlem – mondja a nő –
hogy begombolja az áttetsző angyalok ruháinak gombját
fájdalmas a begombolás ténye
mint a hajnalban megpillantott üres párna
mint a két főre szóló meghívó előli félelem
és akkor is amikor a test önnön átkarolásában
az erőtlenség alakját ölti fel

éppen ezért – mondja a másik – el kell köszönni
a hátulgombolós szoknyáktól
és az ágyéktól egészen a csókrakész
nyakig villámzárral ellátott ruháktól is
hogy szintúgy – ahogy ő – messze menjenek és ott is maradjanak

egészen az eljövendő időkig

Ford.: Cséby Géza